



LOVÉTEI KIÁLTÓ

XVI. évfolyam, 9. szám

Ára : 1 lej

2015. SZEPTEMBER

Kányádi Sándor: Jön az ősz

Jön már az ismerős,
széllábú, deres ősz.
Sepreget, kotorász,
meg-meg-áll, lombot ráz.
Lombot ráz,
diót ver,
krumplit ás, szüretel.
Sóhajtoz nagyokat,
s harapja, kurtítja,
a hosszú napokat.



Szolgáló lelkek, azok védelmére, akik majd öröklik az üdvösséget

Szeptember 29-én, Szent Mihály, Gábor és Ráfáel Főangyalokat ünnepeltük, a Gyulafehérvári (Erdélyi) Főegyházmegye patrónusát. Az érseki székesegyház búcsúünnepé és e napon van Isten Szolgája Márton Áron püspök halálának 35. évfordulója.

Az angyalok neve nem természetüket, hanem szerepüket jelzi. Jelentése hírnök, küldött. Az angyalok szolgáló lelkek, azok védelmére, akik majd öröklik az üdvösséget. Titokzatos világot alkotnak, amely meghaladja emberi értelmünket. A kinyilatkoztatás tartalmazza a tiszta szellemek teremtését, s hogy hivatalosak a Krisztussal való közösségre. Vannak szent angyalok, akik Isten előtt állnak s szolgálnak neki, élvezik az ő arcának látását és zengik dicséretét.

Szerepüknek megfelelően az angyalok neveket kaptak: Ráfáel - Isten gyógyít; Gábrriel - Isten hőse; Mihály - Ki olyan, mint az Isten. Az újszövetség, amely a szent könyvekből, valamint a korabeli zsidó hagyományból merít, említi az arkangyalokat, a kerubokat, a trónokat, uralmakat, fejedelemségeket, hatalmasságokat. Akárcsak az ószövetségben, itt is más helyen van a gondolat lényege, ami Jézus Krisztus kinyilatkoztatásánál világosodik meg. Az angyalvilág alárendeltje Krisztusnak, akinek szemléltette misztériumát. Az angyalok továbbra is olyan feladatokat töltenek be az emberek mellett, amelyeket már az ószövetség tulajdonít nekik. Gábrriel hozta a kettős üzenetet Zakariásnak, illetve Szűz Máriának, égi sereg tünt fel a születés éjjelén, angyal jelenti Heródes király

gyilkos szándékát, angyalok szolgálnak Jézusnak a pusztában, angyal erősíti meg őt a getsemáni éjszakában, angyalok adták hírvül a feltámadást is, azok értették meg az apostolokkal a mennybemenetel értelmét. Ők Krisztus segítői az üdvösség művében, őrzik az embereket, továbbítják Istennek a szentek imáit.

Élükön Szent Mihállal az angyalok nap mint nap folytatják a sátán elleni küzdelmet, az egyház oltalmára és az emberek javára, ami kezdet óta tart. Számunkra hatványozottan fontos Szent Mihály főangyal tisztelete, hiszen az ezeréves Gyulafehérvári Főegyházmegye védőszentje, aki az eltelt ezer év alatt megvédte hitünket és népünket a fizikai és az erkölcsi rossztól. Az angyalok az egyház támaszai, segítik a maga útján. Erősítették az apostolokat, kiszabadították őket a börtönből, támaszaik voltak az evangelizációban. Napjainkban is védelmezői a hívőknek és az üdvösségre vezetnek minket. A keleti szerzetesség legnagyobb egyénisége, a rendalapító Nagy Szent Bazil (329 - 379) hangsúlyozta: *"Minden hívőnek van angyala, aki mint segítő és pásztor az életre vezet."*

Az ünnep evangéliumi szakaszában az Úr Jézus bátorít: *"Bizony, bizony, mondom nektek: látni fogjátok, hogy megnyílik az ég, és Isten angyalai fel-alá szállnak az Emberfia felett."* (Jn 1,51) Ez arra utal, hogy Jézus megtestesülésében beteljesül az ember minden igaz vágyakozása, melyeket az Ószövetség hívő népe még csak homályos sejtésként élhetett meg. Elsősorban helyreáll a harmónia Isten és ember, ég és föld, Teremtő és teremtménye között. A tanítványok megtapasztalhatják, hogy ahol Jézus jelen van, ott összekapcsolódik a menny és az anyagi világ. A kettő között ugyanis nincs ellentét: Isten kezdettől fogva és szüntelenül szereti teremtményeit, ahogyan a Bölcsesség könyve mondja: *"Mert szeretsz mindent, ami van, és nem utálsz semmit abból, amit alkottál."* (Bölcs 11,24) Az Istenhez tartozó ember, a tanítvány tehát ugyanezzel a szeretettel kell, hogy viszonyuljon a teremtett világhoz. Az angyalok, akik maguk is teremtmények, de hozzánk, emberekhez képest tökéletesebben átlátják Isten teremtő szeretet-tervét, ennek a viszonyulásnak kifejezői és munkásai.

A három szent főangyal küldetése tanítás is számunkra arról, miben is áll a teremtéshez való olyan viszonyulás, melyet Isten a saját teremtő tevékenysége folytatásaként kér tőlünk. Mihály védelmezi Isten művét, Gábor az üzenetet közvetíti, Ráfáel pedig gyógyít. A teremtett világot Istennel együtt szerető és iránta felelős hívő keresztény embernek is ebben áll a küldetése: védelmezni azt, amit az Úr szeretetben teremtett; Krisztus-követő életünkkel meghirdetni benne Isten örömhírét; imádságunkkal és munkánkkal pedig gyógyítani azt, amit a bűn megsebzett benne.

Tódor Attila

KIVONAT

2015. szeptember 1-én tartott helyi tanács rendkívüli gyűlésének jegyzőkönyvéből

A gyűlést vezető elnök ismerteti a napirendi pontokat:

- 1) Előterjesztés, határozatjavaslat a 2015 évi költségvetési tartalékalap felhasználására vonatkozóan;
- 2) Kérések és más problémák megvitatása.

A napirendi pontok elfogadása után a polgármester ismertette a költségvetési tartalékalap felhasználására vonatkozó előterjesztést.

A költségvetési tartalékalapból 5.000 lejt javasol az állatok részére itatóhelyek kialakítására, mivel a szárazság miatt a legelőn levő állatoknak nincs biztosítva a víz.

Az itatóhelyek kialakításához szükséges anyagokat, csöveket, gyűrűket vásárolnak és a közbirtokossággal közösen viteleződik ki. A tartalékalapot sürgősségi

esetekben közösségi célt szolgáló érdekekre lehet felhasználni.

A fentiekből kitűnik, hogy a közösség érdekét szolgálja és sürgősségi esetről van szó, mivel a szárazság miatt nincs biztosítva az állatok részére a víz.

Ezzel kapcsolatosan az alábbi kérdéseket tették fel: Miért kell a tartalékalapot erre a célra felhasználni, mivel általában a közbirtokosság támogatja az intézményeket.

Válasz: a tartalékalapot fel kell használni, mert ha elhasználják, akkor a megyei tanácstól lehet még kérni.

Ha lehetőség van, akkor megindokolva kérni kell.

A határozatjavaslatot a jelenlevő testületi tagok egyöntetűen jóváhagyták.

Több téma nem lévén, a gyűlést vezető elnök a gyűlés munkálatait bezárja.

Gyűlést vezető elnök,
Török József

Jegyző,
Miklos Ida

55 ezer lej megyei tanácsi támogatás Lövétének a Nádasszék híd helyreállítására

Lövete község útjaira is szavazott meg támogatást Hargita Megye Tanácsa döntéshozó testülete a szeptember 25-i soros havi ülésén a megyei költségvetésből. A határozat révén a település 55 ezer lejt kap.

A polgármestereknek korábban meghirdetett pályázat nyomán több igénylés érkezett a megyei tanácshoz, de kevés helységnek tudtak pénzt utalni.

- Kiemelt figyelmet kaptak azok a közigazgatási egységek, amelyek az év elején nem részesültek támogatásban központi költségvetésből. Megvizsgáltuk, melyek azok az önkormányzatok, amelyek idén nem kaptak utas munkálatokra semmilyen támogatást, és számukra jóváhagytuk a teljes kért összeget. Örvendünk, hogy ezúttal az egyik kedvezményezett Lövete község - nyilatkozta az ülés után Borboly Csaba, a Megyei Tanács elnöke.

Csíksereda, 2015. szeptember 28.

Megjegyzés: Amint a címből kiderül, a támogatás a megrongálódott nádasszéki híd helyreállítására lesz fordítva. /Polgármesteri Hivatal/

Felhívás!

Felhívjuk a lakosság figyelmét, hogy október 31-ig a szemétdíj kamatmentesen befizethető, november 1-től kamatozni fog. Megkérjük azon személyeket, akik még nem fizették be, tegyék ezt meg!

Polgármesteri Hivatal

Demeter Mihály bácsi (82 éves) visszaemlékezése

Én mint suhanc gyermek jártam a lövétei sóbányában. Csodálkozni, nézelődni mentem a többi gyermekkel. Nem számított, hogy Pósfaluból az alsó faluvégre kellett menni. Eltekeregtünk, alig vártuk, hogy a bányához érjünk, annál is inkább, mert az öreg Kelemen György amolyan főnökféle volt, benne volt a vezetőségben is, és pósfalusi lévén szívesen beengedett, amikor nem robbantottak. 10-12 lépcsőfokon mentünk le és már ott is volt a nagy terem, ahol dolgoztak. Gyönyörű, szép fehér tömbök voltak, amiket kitermeltek, azért szürke színű is akadt. Osztályozták: a fehér darabokat malommal megőrölték, zsákba rakva elszállították és eladták, a szürke darabokat, a selejtet a helybelieknek adták ingyen az állatok részére. Volt bent egy kicsi, sós vízzel telt mélyedés és nekünk, gyermekeknek viccesen megjegyezték, hogy hagyma mellé nem kell sót vigenek, hogy megegyék a szalonnával és a kenyérral.

Lejegyezte Török M.



A lövétei sóbányánál, 1945. májusában

Mert az édesanya ismeri gyermekét

Mint minden évben, az idén is boldogan készülünk Égi Édesanyánk születésnapjának megünneplésére, hiszen elmondhatjuk, Lövete életében a templomi búcsú volt a legkiemelkedőbb ünnep őseink számára, és hála Istennek a mi számunkra is.

Az idei búcsú különösen méltóságteljes volt, hiszen falunkba látogatott Tamás József püspök úr, -ahogy mifelénk mondják: a székelyek püspöke-, hogy megáldja a felújított templomot és felszentelje a Mária barlangot, amelyben a Szűz Anya szobra áll. Különösen jó érzés ezen a napon látni, hogy Kisboldogasszony hazahívja, hazavonza híveit bárhol is legyenek a nagyvilágban. Mindenki érzi, hogy ezen a napon haza kell menjen, otthon kell legyen, abban a templomban, ahol megkeresztelték, ahol szívükbe csöpögtették az Isten szeretetet, ahol bér mátkozott és házasságot kötött, ahol vasárnapról-vasárnapra elmondhatta örömeit, bánatát a Szűz Anyának. Ezért különösen felemelő, amikor annyi rég nem látott falusfelünket üdvözölhetjük, akik nem igen tudják megállni, hogy az ősi templomba betérve ne hullassanak néhány örömkönnyet, ami azt jelképezi, hogy a vándor székely hazatért az ősi szent hajlékba. Valahogy így érezhettek és éreznek azok a lövétei papok is, akik a búcsú ünnepére hazajöttek hálát adni.

Sokszor emlegetjük, hogy az élet útja nem csak rózsával van behintve, hanem tövisekkel is, és ez így igaz, hiszen a búcsú napján is, amikor az öröm és boldogság mámorában úszott a templomba érkezők nagy serege, néhány lépéssel odébb egy férj, édesapa, nagypapa feküdt a ravatalon, egy család, egy rokonság csendesebben ünnepelt, hiszen temetésre készültek az ünnep délutánján.

Csodálatos érzés, amikor bevonul a sok pap, hogy bemutassák a legszentebb áldozatot, a szentmisét, lelki szemeinkkel felidézzük azokat a papokat is, akik nemrég még ott álltak Isten oltáránál a búcsús szent misén: Boros pap bácsi, Gergő pap bácsi, György Ignáncz és Lázár Lajos pap bácsik. Sokszor elgondolom magamban, milyen boldog volt Gergő pap bácsi, amikor sorra érkeztek a lövétén született papok a búcsú ünnepre, és ő 42 év alatt, amíg Lövétén szolgált, talán egyszer sem tudott hazamenni Zetelakára a búcsú ünnepre, hiszen egybeesett a két templom búcsúja. Biztosan lélekben ő is hazavágyott ezen a napon, hiszen gyermekkorában édesanyjával több kilométert gyalogolt télen-nyáron, hogy részt vegyenek a szentmisén, ahonnan az Isten meghívta az ő szolgálatára.

Hát igen, sosem lehet elfelejteni azt az édesanyai kezet, amelyik először a karján cipelte, majd elvezette a templomba a gyermekeit és megmutatta nekik, hol lakik az Isten, hol van a mi Égi Édesanyánk. Többször eszembe jut Lajos pap bátyánk temetéséről egy mondat, amikor pap társa a prédikációban így szólt csendben, de keservesen: kellett-e nagyobb fáj-

dalom Lajos szívének, mint az, amikor egy pap nem vehet részt édesanyjának a temetésén, annak az édesanyának, aki a családjáért egy életen át imádkozott.

Ezért kell, amíg lehet, belekapaszkodni az anyai kézbe, ezért vagyunk mi szerencsések, mert ha az Isten el is szólítja földi édesanyánkat, és el kell engedjük a védő kezet, azért nem maradunk árván, mert Kisboldogasszonyunk soha sem engedi el kezünket, fürkésző tekintete mindig ránk figyel, két karját felénk nyújtva hív és hazavár. És ha hív, ha hazavár, akkor jönni kell, egy édesanyának nem mondhatunk nemet, mert az édesanya kérése megalapozott, nem mondhatom azt, hogy aztán megyek, mert aztán menél, csak talán már késő lesz számodra.

Lázár Béla

Felújított templom és a Lourdes-i Szűzanya barlangja várja a lövéteieket

Nagy ünnepre gyűltek össze a lövéteiek szeptember 8-án, Kisboldogasszony ünnepén, hiszen ekkor tartották az egyházközség búcsúünnepét, amelyen Tamás József segédpüspök megáldotta a felújított templomot és a Boldogságos Szűzanya tiszteletére állított lourdes-i barlangot is.

Mint arról László István plébános beszámolt, a lövétei egyházközség Kisboldogasszony templomában idén április 7-e és június 20-a között nagymértékű belső felújítási munkálatokat végeztek Hargita Megye Tanácsa, Lövete Önkormányzata, a helyi közbirtokosság és a hívek támogatásával. A felújítás tartalmazta a padlózat felszedését és a padlózat alatti föld kihordását, a vízszivargások kiküszöbölését, a vízszintes szigetelést, egy későbbiekben kialakítandó fűtésrendszer csöveinek a lefektetését, betonfödém öntését és a padlózat gránitkővel való lerakását. Ugyanakkor kicserélték a templom padjait és a templom hangosítóberendezését, ezt követte a templom teljes belső meszelése. Építettek egy szabadtéri lefödést is a ravatalozó előtti téren, ahol a templomból kirakott régi padok egy része a továbbiakban is régi rendeltetését szolgálja. Ugyancsak a ravatalozó előtti térre mészkőből egy lourdes-i barlangot építettek egy 1,8 m-es Lourdes-i Szűzanya-szoborral.

A munkálatokat Hargita Megye Tanácsa 40 ezer lejjel támogatta.

Csikszereda, 2015. szeptember 8.



Homoród-mente Népviseletben II.

Az idén szeptember 19-én, szombaton tartották Oklándon a Homoród-mente Népviseletben rendezvényt második alkalommal, amely színpompás esemény tavaly itt Lövétén zajlott.

Amikor elővesszük, magunkra öltjük vagy csak rendezgetjük otthon a szekrényben a székelyruhánkat, nem tudom más hogy van vele, de nekem eszembe jutnak azok, akik ezeket a ruhákat viselték, varrták, nekem adták jóindulattal, szeretettel, ránk testálták ezt a gyönyörű, nem mindennapi örökséget.

"A hagyományt nem ápolni kell, hisz nem beteg, nem is őrizni kell, mert nem rab. Hagyományaink csak akkor maradhatnak meg, ha megéljük őket." (Sebő Ferenc)

Ezekkel a gondolatokkal mentem le Oklándra, bemutatni a Lövétei népviseletet. Még meghívtak és jelenlevők voltak: Kénos, Abásfalva-Keményfalva-Homoródremete-Gyepes, Homoródszentmárton, Bágy, Recsenyéd, Homoródszentpál-Homoródszentpéter, Városfalva, Jánosfalva-Daróc, Petek, Székelyzsombor, Homoródújfalú, Oklánd, Karácsonyfalva, Homoródmás, Szentegyháza, Kápolnásfalva. Szép érdekes programösszeállítás volt. Először fogadás, felvonulás a templomhoz, majd ökumenikus Istentisztelet, ahol több felekezetű pap mondott áldást, vagy hirdetett ígét, köztük a karácsonyfalvi fiatal katolikus pap bácsi is. A népházban ünnepélyes megnyitó volt, utána dr. Salló Szilárd néprajzkutató előadása Homoród-mente népviseletéről. "Őseink viseletben" című fotókiállítás volt látható a terem falain. Népviselet bemutató, a nap szinte legfontosabb eseménye következett, majd a programot zárta a Kákvirág tánccsoport előadása.

Törtem a fejemet, mit lehet az idén újat mondani a lövétei népviseletről, hiszen a tavaly András Mónika mutatta be itt helyben, akkor volt pártás menyasszony, gyöngyös bokrétás vőlegény, fekete gyöngyös rokokó asszony, ezeket most mind hiányolni kellett. Ráadásul dr. Salló Szilárd néprajzkutató is a lövétei

népviseletet mutatta be részletesen. Tudtam, hogy a Kákvirágosok a lövétei táncot adják elő és ahhoz a régi rokokókat szokták felvenni. Megegyeztem a lányokkal a kötének dolgában, s a viselet bemutatót az 1960-as évektől napjainkig mutattuk be, ezekkel a fiatal, csinos manökenek (lányok) segítségével, na meg a párjaikkal is. A fiúknál a lájbi változott, az eredeti bőr lájbi, a posztóra hímzett lájbi és az általános fekete, amit napjainkban is viselnek. Az asszonyok közül csak hárman voltunk és egy kislány.

Ötletgazda és szervező Mihály János történész, a Nemzetstratégiai Kutatóintézet munkatársa. A rendező a Nemzetstratégiai Kutatóintézet és az Oklándi Unitárius Egyház közössége volt, fővédnöke Szász Jenő, a NSKI elnöke.

Minek is kellene ezek a felhajtások, azért, hogy itt-hon legyünk együtt, a két Homoród-mentén népviseletben, nem valami turkálós göncben, azt az érzést kimondani, elmondani nem lehet, amikor hosszú sorokban vonultunk a templom felé, ameddig a szem el látott, mindenki a saját faluja legszebb régi darabjában mutatkozott be. Jó, hogy megrendezték már két alkalommal ezt a rendezvényt, mert megint csak azal hozakodok elő, hogy ejsze, a többi székely népviselet közül, a miénk, a két Homoród-menti viselet a legszebb, legalábbis nekünk.

folytatás az 5. oldalon



fotó: Fekete B. Zoltán

folytatás a 4. oldalról

Nincs amiért más népek kultúrája felé kacsintgassunk, amíg nem tudjuk mit csinálnak, hogyan öltözködnek a szomszéd faluban. Amit hiányoltam, ez és más rendezvényekről is, nem jutott egy félóra arra, hogy akik ma készítenek viseleti ruhát, tanácskozzanak arról hova-merre népviselet, mert itthon és más falvakban is akadnak nénikék, akik egy pár darabot elkészítenek, vagy cégek felkarolták a népviselet készítményt és gépi munkával megoldják nagyrészt, de nincs egy közös irány, nincs, ami után igazodni.

Csak egyetlen példa: a Kákvirág táncsoport székelyruhákat varrat, de nem került a faluban egy asszony se, aki megszötte volna a rokolyának valót, pedig akadna még, aki, tudná, állítják egyesek. Én az utóbbi 15-20 évben nem emlékszem, hogy szőtt volna 5 nyüstös, koszorús mintás piros rokolyát valaki. Egyrészt a házak beosztása másképp van, mint ezelőtt, nem férnek az osztováták, másrészt a nénik, akik tudnák, megöregedtek és azt mondják, az asszonyoknak a szövés annyira fárasztó, mint a férfi embereknek a kézi kaszálás (számolják csak meg, hány kaszállógépet vásároltak az utóbbi időben). Másrészt

elavultak egy kicsit, elhasználódtak az osztováták, vagy eltűszelték őket. Láttam Varságon a szövőnéninél vas szerkezettel is ellátott erős, új osztovátát, új nyüstökkel, vas bordával, azzal lehetne ma is jobb minőséget készíteni. Na, meg a fonalak, amire kiírják, hogy 100%-ban gyapot, még az se olyan (nem írom le miért, akiket érdekel, utána tudnak járni) amilyen kellene legyen, hát még hol vannak a régi fejtők (így hívták azt a serítetlen fonalat, amiből tömött rokolyát tudtak szőni). Sokféle véleményt hallottam már, azért kellene a népviselet készítőknél egy kis tanácskozás.

Egy szó mint száz, szép dolog, hogy a Homoródméni falvak felismerték, megmentették az utolsó darabokat is, dicséret azoknak, akik újat készítenek a régi mintára, s így egy-két korrall meghosszabítják annak eltűnését. Köszönetemet fejezném ki András Margit néninek, aki a pártás menyasszony viseletét elkészítette, nem rejti el, hanem szívesen felöltözteti, akik kérik, igénylik esküvők alkalmával, adja a jó Isten, még készítsen, ha igény lesz rá.

Fazakas Ágnes

A Téboly

Ha leírunk egyetlenegy mondatot is, azt úgy tegyük, hogy mindaz, mi benne összpontosul, kivétel nélkül őszinte legyen. Mert az írás teremtés: gondolatok és sejtések halmaza, hatalmas kör, amibe az olvasó bele-nézhet, a képzelet színes ceruzájával újrarázolhatja, mégis van számos állandó pont a mozgásban, valamilyen biztonság: a hitelesség. És ha ez hiányzik akár egy szóból is: erejét veszti a közlés, nem jöhet létre valós kapcsolat az alkotó és az olvasó között.

Az írás térkép, mihez az iránytű a mi kezünkben van. Az író feladata meg sosem ér véget. Ha megkérdőjelezhetetlenül igaznak tűnik, mit árad, akkor nem tévedhetünk el a szavakban, gondolatokban.

Kevés embert ismerek, ki képes ebben a világban őszintén kitárulkozni, egy "ezvan" állapotot úgy bemutatni, hogy emberi mércével mérve igaznak találtassék. Lilinek ez sikerült. Lili igaz valóságát meséli el, amit ő annak hisz, belülről és kintről szemlélve önmagát, összejárva - mint az ősi sámánok - a lélek fáját, emberül, emberileg, mindazt, mi pokolnak nevezhető, és saját útját keresi, a fényt. A fényre többször rátalál, de többször elhullatja, viszont egy biztos támpont létezik a mindenholban: a szeretet, ami hittel kovácsolódva megtartja Lilit.

A New York-i terrortámadás a középkori Kolozsváron kezdődik el Liliben, és rettenetes szomjúsággal. De vajon hová vezet az elme autója? Hány megálló létezik, bezárul-e a kör vagy megszakad?

Thamó Kata Téboly című könyve - talán - megadja mindezekre a választ. Annyi biztos, hogy Lilinek - aki te is vagy, én is és "akárki lehetünk" - van egy

tiszta, határozott és egyszerű felismerése:

"...két világ között kell választani. Választhatja a nagyvilági életet, ahol ott a bűnök sokadalma: élünk a mának, hazudunk, becsapjuk egymást, nem tiszteljük szüleinket, távol áll tőlünk a Hit, nem hiszünk, hogy van isteni segítség, csak a materialista világban bízunk, mert az kézzel fogható, tehát létezik. A másik világ Isten országa, ahol úgy élünk, hogy szeretjük felebarátainkat, tiszteljük szüleinket, segítséget nyújtunk az embereknek, imádkozunk naponta, templomba járunk, és a legfontosabb, hogy van Hitünk."

Műfajilag nehezen tudom besorolni ezt a könyvet bárhová (nem is az én tisztem), de tömören azt mondanám: tanulságos naplóregény. És igen, olyan, mint Goya festménye - a Don Ramón Satué portréja. Arc alatti arc. Lili napóleón-arcának monológját meg lehet, meg szabad, sőt meg is kell érteni...

Minderről mit gondol a székelyudvarhelyi, sikeres kézilabdázó múlttal rendelkező Thamó Kata? Én azt, hogy gyógyír lehet betekintést nyerni más lelkébe, ami a sajátunk is. Akár.

Kívánom, hogy ezen igényesen megszerkesztett és röpké időn belül már második kiadást megért IJK kötet, melynek előszavát Dr. Veres Albert elmeorvos írta, és melynek felkonferálását Cseke Gábor író, költő újságíró örömmel elvállalta Szentegyházán is, találjon el a "Hadak útját" megjárt emberekhez. S nemcsak.

Olvassátok szeretettel.

Péter Éva Erika

A csíki medencében is harsogtak a hangszerek

"Nincs rossz hang, az a lényeg, hogy mit játszunk utána"- mondja Miles Davis amerikai trombitás, zenekarvezető és zeneszerző. Talán erre gondoltak az alcsíkiak is, amikor megrendezték az V. Fúvóstalálkozójukat. Az eseményt Csíkszentimrén tartották, a házigazda pedig a helyi Zöld Fák fúvózenekar volt, aki idén ünnepli alakulásának 10. évét. Nagy megtiszteltetés volt a lövétei fúvózenekarnak részt venni ezen az eseményen, hiszen mi voltunk a vendégzenekar és nem utolsósorban említeném, hogy Köllő Feri bácsi, egykori karmesterünk, fia ifj. Köllő Frenec is jelen volt ezen a rendezvényen, aki nagy figyelemmel kísérte zenekarunk repertoárját.

A csendes csíki medencét szeptember 20-án, vasárnap, zeneszó zengte be, nem is csoda, hiszen velünk együtt kilenc zenekar volt jelen ezen az eseményen: az Újtusnádi Pro Musica Egyesület fúvózenekar, a Csíkszentsimoni Ifjúsági Fúvózenekar, a Csíkszentmártoni Poszogó Fúvózenekar, a Csíkkozmasi Tuzson János Fúvósegylet, a Csíkbánkfalvi Bánk bán Fúvózenekar, a Csíkszentgyörgyi Havasalja Fúvózenekar, a csíkszentkirályi fúvózenekar és a rendezvény házigazdája a Zöld Fák Fúvózenekar. Az eseményre zenekarunkat elkísérte a polgármesterünk is kedves családjával, ráadásul az öt új zenekari tag is velünk tartott, hogy ők is betekintést nyerjenek, milyen is egy igazi fúvóstalálkozó. A csíki medencében nagyon vendégszeretőek voltak zenekarunkkal, amilyen hideg van, pontosan annyira melegszívű emberek lakják a térséget. Rendkívül jó volt részt venni ezen a találkozón, bár zenekarunk mondhatni sok ilyen rendezvényen volt már (de sosem elég), mégis úgy gondolom, ezt az Alcsíkit az egyik legjobbak közé sorolhatjuk. A zenekarok profi szinten zenéltek sok, kellemes dallamot játszottak és nem túlzok, ha azt írom, hogy ámulva-bámulva hallgatta a közönség, sőt még mi magunk is.

Ami még nagyon jól esett, hogy ifj. Köllő Ferenc úgy vált el zenekarunktól, hogy szó szerint ezt mondta: "Jó a zenekar." Talán kicsit elfogult volt, mivel tudniillik zenekarunkat az édesapja indította útjára, mégis jólestek ezek a szavak és azt látni, hogy örült annak, hogy még mindig működik a lövétei fúvózenekar. Még ha nem is vagyunk profik és tökéletesek. De tegyük fel a kérdést: ebben a világban van olyan? Igazából nem is ez számít, hanem hogy legyünk és a kis csapatunk igen is VAN! Nagy köszönet jár a fúvózenekari társaimnak ezért, a polgármesteri hivatalnak az anyagi hozzájárulásért, de talán a legnagyobb köszönet a karmesterünket illeti, Lázár Bélát, aki nem kis nehézségek árán, minden egyes alkalommal kiáll zenekarunk elé és vezeti, vezényli ezt a társaságot. **KÖSZÖNJÜK!!!**

Pál Orsolya

Amit a székely zászlóról tudni kell

A székelységnek, mint olyan népnek, akinek a legfőbb kötelessége a katonáskodás volt, a legrégebb időktől kezdve voltak hadijelvényei, különböző színű zászlói. De, hogy ezek milyen alakúak, színűek voltak, s a szövetükön, vagy a zászlók rúdjaiknak csúcsán ott volt-e az "ősi"-nek vélt Nap és a Hold, tárgyi és írott források hiányában kellően el nem dönthető. Témánkra vonatkozóan közvetett adataink csak a XV. századtól adóttak. Ettől kezdve templomaink (Bögöz, Székelydália, Székelyderzs, Csíkmenaság, Csobotfalva) freskóin, zárókövein, gyámkövein, gótikus berendezésein viszont ott látjuk azt a címet, amelyet a szakirodalom a régi székely címerként tart számon. Ez nem volt más, mint egy vörös mezejű pajzs, amelyben egy felhőből kinyló páncélos kar aranykoronát, szívet és levágott medvefőt átszűrő tórt, vagy kardot tart. A medvefőt növekvő holdsarló és hatágú arany csillag vette közre. A régi íróink által ránk hagyományozott legendás történet szerint a Napot és a Holdat a székelyek Zsigmond (1368 - 1437) magyar királytól nyerték címerül 1437-ben, hálából, azért mert úgy nappal mind éjszaka egyaránt hűségesen teljesítették katonai kötelességüket, úgy belső mint külső ellenséggel szemben. Ez a mende-monda ízű történet azonban sántít, ugyanis a fennmaradt régi székely címeres emlékeink a XV. század második feléből, vagy pedig a XVI. század első évtizedeiből származnak. Sőt a régi székely címer szimbólumait látjuk viszont még egy 1601-ben lefestett székely hadizászlón is. Ugyanakkor meg kell említenünk, hogy a régi székely címerrel párhuzamosan a késő gótikus templomainkban (Csíkrákos, Csíkszentmihály) a holdsarlót és váltakozó sugarú csillagot ábrázoló vörös mezejű címerek is felbukkannak.

folytatás a középoldalon

Nyári emlék

Csavargó szélben táncolt a nyár,
Szívtam a virágok bódító illatát,
Álmodozva hallgattam, ahogy a víz dalolt,
S képzeletben a víz fölé virág hajolt.

Sátram mellett a néma csendben,
Lágy hangú, kedves méhek döngicséltek,
A vizen nem volt sem ember, sem hajó,
Mégis oly csodás és gyönyörű volt.

Néhány pillanat és eltűnt a fényben,
Elmúlt a nyár és vele tűnt minden,
De emlékéit itt hagyta - elásta bennem,
Mintha csak álmodtam volna egy mesében.

Bencze Edith

DIÁKOLDAL

Népmese Napja

Mint minden tanév elején, az idén is az első közös rendezvényünk Benedek Elek nagy mesemondó nevéhez fűződik, azaz a születése napján megünnepeelt Némese Napjához.

Szeptember 30-án zajlottak az osztályszintű megmérettetések, ahol a tanítók kiválasztották a legeslegjobbat, aki képviselte a közösséget az iskolai vetélkedőn. Eszerint több mint 140 kisdíák mondott mesét a két versenynapon, szeptember 30-án és október elsején. És a cél nem több, mint ebben a kevésbé könyvalakú világban láttassunk valami földhözragadtat, valamit, ami még egy emberi életre emlékeztet. Egy ilyen a mese maga.

Természetesen nem lehet mindekből olvasót nevelni, ahogy nem lesz mindenkiből orvos, tanár, asztalos, kőfaragó. De ahhoz, hogy lásson a gyerek, láttatni kell. Megmutatni, hogy mik közül választhat. S ha választani tud, akkor már elérte a nevelés a célját.

Reméljük ez a kis rendezvény is elérte: mesét hallottunk, tanultunk, előadtunk, megtapsoltunk, izgultunk és nevtünk.

És miénk a mese vége: boldogan élünk, amíg...

Mag Ottilia, tanítónő



A Magyar Népmese Napja kapcsán választottunk egy mesét a nyár folyamán beküldötték közül.

Az erdész jósága

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdész. Ő egy szép helyen élt az erdő közepében egy nagy tisztáson. A táj gyönyörű volt és megfelelő arra, hogy sok állat éljen ott vele együtt. Az erdésznek mindene megvolt, amit akart, mégis mindig unatkozott, és szomorú volt. Egy napon rájött, hogy hiába a sok munka és fáradozás, ha nincs egy gyereke legalább, akivel ezt megoszthatná. Ezekben a napokban a szomszéd faluban szomorú dolog történt, ugyanis egyik napról a másikra elszegényedett egy nagy család. Sok gyerek volt ebben a családban és az erdész elhatározta, hogy egyiket magához veszi és felneveli.

A lány neve Marika volt, és éppen akkor töltötte be a negyedik évét. A kislány először szomorú volt, hogy el kell költöznie otthonról, de azért ráállt a dologra. Teltek, múltak a napok, évek és nagyon jól megvoltak egymással. A leányzó szépen felcseperedett és sokat segített az erdésznek. Rendezte az állatokat, megtanult főzni is, és minden házimunkát elvégzett. Néha átment a szomszéd faluba, meglátogatta szüleit, és ha tudott nekik is segített, amiben lehetett. Az erdész nem szerette, ha elment hazulról, mert félt, hogy egyszer elveszíti.

Az egyik vasárnap délután amikor bement a faluba, nagyon eltelt az idő és kezdett besötétedni. Marika elindult gyorsan az erdő felé, hogy mihamarabb hazaérjen, ugyanis hiába nevelkedett már tizenöt éve az erdésznel, még mindig félt a sötét erdőben. Amint így szedte a lábát, furcsa zajokra lett figyelmes. Ettől még jobban megijedt, de szerencsére nem tartott sokáig, mert észrevette, hogy nem egy vad van a fa alatt, hanem egy szép dali favágó és a kis kutyája. Beszédbe elegyedtek és megtetszettek egymásnak. Ekkorra már teljesen besötétedett. A favágó elkísérte a lányt az erdészházig. Az erdész már nagyon aggódott Marika miatt, és még jobban meglepődött, amikor meglátta a fiút. Tudta, hogy amitől eddig félt az most bekövetkezett. Ettől a naptól kezdve Marika nagyon sokat sétált az erdőben és szerelmes dalokat énekelgetett. A favágó egy napon megkérte a lány kezét. Marika nagyon boldogan igennel válaszolt. Igen ám, de az erdész nem fogadta jó szívvvel a dolgot és feltélt szabott ki:

- Akkor viheted Marikát, ha látom, hogy derék, ügyes ember vagy. Az a feladatod, hogy holnap reggelre a szemközti erdőt ide behordjad és a kikészített fát felrakd rakásra!

Nagyon elbúsult a legényke, mert tudta, hogy ez szinte lehetetlen segítség nélkül. Ledőlt nagy bánatában annak a fának a kiálló gyökerére, amelyiknél legelőbb találkozott a két ifjú. Amint ott búslakodott, megjelent a fa szelleme és ezt mondta:

- Ne légy szomorú fiacskám, ismerem a bánatod, segíték rajtad, csak meg kell ígérned, hogy ezt a fát sosem fogod kivágni.

A legény azt hitte, hogy álmodik. Nem is tudta, mitévő legyen örömeiben és persze megfogadta, hogy élte végéig vigyázni fog a fára. Másnap reggelre a sok fa ott volt az erdész udvarán rakásba rakva. Az erdész nem hitt a szemének, de nem volt mit tennie és hozzáadta Marikát a favágóhoz. A lány hálából, amiért őt felnevelte, megígérte az erdésznek, hogy sohasem fogja magára hagyni. A favágó egy kis takaros házikót épített az erdészház közelében és boldogan éltek egymás szomszédságában, míg meg nem haltak.

András Nóra IV.B - Lövete

Régi arcok sárgult fényképeken



Lövétei leányok Brassóban 1929-1930 körül.

Első sor: Orbán Katalin (Török Lajosné), Gergely Róza

(Suszter Mihály Istvánné), Mihály Róza (idegenbe ment)

Második sor: Máthé Róza (Kelemen Miklósné), Lázár Teréz (András Mártonné, Pista), Mag Margit (Egyed Jánosné), Márton Teréz (Bartha Albertné)

A képet beküldte Török M.

Anyakönyvi hírek - 2015. augusztus

Születések száma: 3

ANDRÁS ZALÁN, született 2015. július 23-án, ANDRÁS LEVENTE és ANDRÁS ERIKA, Lovéte, 293. szám alatt lakó szülők gyermeke

SATA LŐRINCZ-ZOLTÁN, született 2015. augusztus 3-án, SATA ZOLTÁN és SATA RITA, Lovéte, 406. szám alatt lakó szülők gyermeke

GERGELY JÓZSEF, született 2015. augusztus 8-án, GERGELY JÓZSEF és GERGELY GYÖNGYVÉR, Lovéte, 268. szám alatt lakó szülők gyermeke

Házasság kötések száma: 7

SZIKSZAI JÁNOS és LŐRINCZ MÁRIA

GÁBOR IMRE és KISS RENÁTA

FORGÁCS ISTVÁN és SAMI ÉVA

MIHÁLY ATTILA és LADÓ ANGELLA

MÁTYÁS LEVENTE és FERENCZ MÓNIKA

LADÓ ENDRE és PÁL IMELDA

BALÁZS ZOLTÁN és GYÖRGY EMILIA

Őszinte részvétünket fejezzük ki az augusztusban elhunyt személyek hozzátartozóinak:

ANDRÁS JÁNOS, Lovéte, 159. szám, született 1946-ban

SÁNDOR BALÁZS, Lovéte, 85. szám, született 1930-ban

KELEMEN PÁL, Lovéte, 555. szám, született 1933-ban

TÖRÖK JÓZSEFNÉ, született DEMETER KATALIN, Lovéte, 1179. szám, született 1927-ben, MIKLOS GÁBOR, Lovéte, 989. szám, született 1946-ban

Vásárolnék egy jobbos asztali kályhát.

Telefon: 0722-492868

Eladó fehér, zománcozott melegítőkályha. Telefon: 0266-220737

Eladók vágni vagy tartani való nyúlak.

Telefon: 0769-070674

Új rongyszőnyeget **vásárolnának**. Bővebb információért érdeklődni lehet a Tájháznál vagy a 0786-146737-es telefonszámon.

Két kismacska **gazdát keres**. Telefon: 0784-298853

Régi idők anekdotái

Csodálatos dolog a fejlődés - magyarázta lelkesen a tanító a székelyföldi iskolában.

- Tegnap még nem volt rádió, s ma már hallgathatjuk az egész világot. Nem volt televízió sem, és ma már a szobában ülve láthatjuk a világ eseményeit

A gyerekek szájátva hallgatják magyarázatot, majd a tanító tőlük is megkérdezi:

- Tudnátok - e olyan dolgot mondani, ami ezelőtt nem volt, de ma már van?

Gergő magabiztosan nyújtogatja a kezét:

- Tanító bácsi kérem, hát a kisöcsém! Tegnap nem volt, de most már van!

Szóló szonett

Lilán dús szőlőszem,
Csepp bor lesz belőled.
Nap érlelte nedű,
Megrészegítő düh.

Bársony tested présbe,
Hegyek hús levébe.

Leszel te a zamat,
Nemes borként kamat.

Belőled az öreg,
Az a becsült főleg.
Fogyasszunk naponta,

Mérsékelt kortyokba.
Nótaszó, kedélyesség:
Borban az egészség!

2014.
György Emőke

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: Demeter Albert, Török József,
titkár: András Kinga, korrektúra: Mag Ottilia

Munkatársak: András Magdolna, András Tamás, András Zsolt, Egyed Emilia, Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő,
Lázár Béla, Lázár Zoltán, Mag Ottilia, Molnár Juliánna, Pál Erzsébet, Tódor Attila, Tódor Lóránd

Támogatók: Lovéte Község Helyi Tanácsa, Lovéte Közbirtokossága, Lovétei Római Katolikus Plebánia,
Select Metleplast Kft, Nyko Kft

A szerkesztőség elérhetősége: Lovéte Községi Könyvtár, tel.: 0266-220806,

e-mail: loveteikialto@freemail.hu

folytatás a 6. oldalról

Amit a székely zászlóról tudni kell

Az udvarhelyszéki Bögöz templomának egyik zárókövén hatszögű pajzsra vésett sugaras naparc látható, míg ugyanott egy pajzsdíszes zárókövön holdsarlót láthatunk, kétoldalt egy-egy nyolcágú csillaggal. Ezek a szimbólumok visszaköszönnek a székelyek által használt hadizászlókon is. Az erdélyi címerleveleken is találkozunk velük. A XVI. - XVII. század folyamán pedig az égszínkéek mezőben helyezett sugaras naparc és az ezüst félhold beépült az Erdélyi Fejedelemség címerébe. Mai tudásunk szerint legelőször Báthory Kristóf 1580-ban készült ólom emlékérmének hátlapján jelenik meg először a sugárzó naparc és a megszemélyesített félhold Erdély címerének alkotóelemeiként. Az 1659. május 28-án tartott szászsebesi országgyűlésen törvényileg ki is mondják, hogy a székely nemzet pecsétjén "légyen egy fél hold és nap." Később, a XVIII. században ezek a szimbólumok megjelentek a székely székek címereiben is, de alkotóelemei lettek 1765-ben Mária Terézia által nagyfejedelemségi rangra emelt Erdély címerének is.

A mai székely zászló "karrierje" 2004-ben kezdődött. Az előzményekhez hozzátartozik, hogy már a Székely Nemzeti Tanács megalakulásakor (2003) javasolta Borsos Géza, az SZNT Állandó Bizottságának alelnöke, hogy meg kellene alkotni a szervezet jelképeit. A munkával Pécsi L. Dániel magyarországi jelképművészt bízták meg. Ugyanakkor 2004. január első felében, néhai Kónya Ádám, a Székely Nemzeti Múzeum volt igazgatója is letett egy címer- zászló- és lobogó tervezetet. Végül is 2004. január 17-én, Sepsiszentgyörgyön saját jelképeként az SZNT a Kónya-féle címer- és zászlótervet szavazta meg. Ettől a naptól kezdve az SZNT címere égszínkéek háromszögű pajzs, mezejében jobbról nyolcágú aranycsillag, balról növekvő ezüst holdsarló. Itt jegyezzük meg, hogy a Kónya vázlatán szereplő leírás szerint a nyolcágú csillag az SZNT mai széki területi leosztását jelképezi (Udvarhelyszék, Marosszék, Csíkszék, Gyergyószék, Sepsiszék, Kézdiszék, Orbaiszék, Bardoc-Miklósvárszék), az ezüst, növekvő félhold pedig a székelység "kiteljesedő jogait". Az SZNT által elfogadott aranysávos égszínkéek zászló színei is a székely címer színeiből származnak, de nemcsak. Ugyanis a székely hadizászlók között többet is találunk, amelyek a mai székely zászló tervezőjét megihlették. Ezek közé tartozik Székely Mózes, e kiváló székely katonamester (aki 1603-ban egy rövid ideig Erdély trónját is bírta) kék-fehér-kék színű monogramos lovassági zászlója, valamint egy hozzá hasonló gyalogsági zászló, amely három egyenlő szélességű, kék-fehér-kék vízszintes sávból áll. A fehér sávon székely jelképek, két nyolcágú arany csillag, arany félhold láthatók. Két nyolcágú arany csillag és két (egy fogyó és egy növekvő) félhold volt az előbb említett hadvezér kardot tartó oroszlánokkal ékesített saját címerében is.

Visszatérve a mai székely zászlóhoz, ajánlom a zászlókészítők figyelmébe a következőket: a székely zászló, amelyet a Székelyföldi Önkormányzati Nagygyűlés Székelyudvarhelyen 2009. szeptember 5-én az egész Székelyföld jelképeként fogadott el, méreteit illetően, értesü-

léseim szerint 2:3 arányú, akárcsak a magyar hivatalos polgári zászló. Három vízszintes sávból áll, és pedig két egyenlő szélességű égszínkéek sávból, valamint egy keskenyebb arany sávból, amelynek szélessége az égszínkéek sávok egyikének pontosan a fele. A zászlólap bal oldali felső negyedében az SZNT jelképeit, az arany nyolcágú csillagot és a növekvő ezüst félholdat helyezték.

Alig hogy Kónya Ádám terve alapján megvarrt székely zászlók lobogni kezdtek, úgy a laikusok, mint egyes szakértők azt kritikával illették, mert véleményük szerint olyan jelképeket és szinkombinációt tartalmaz, amelyek ilyen formában és ilyen "együttesben" nem szerepeltek még sem székely, sem más zászlókon. Mások azt vitatták és vitatják manapság is, hogy a székelységnek egyáltalán volt-e egységesen használt, saját közösségét szimbolizáló zászlója, s az piros-fekete vagy kék-arany színű volt-e?

A meddő vitákon túllépve Hargita Megye Tanácsának elnöke Borboly Csaba kezdeményezésére létrejött szakemberekből a Székely Címer-, Pecsét- és Zászlótörténeti Munkacsoport, amely céljával a vitatott kérdések tisztázását tűzte ki. A 2009 őszén alakult és ma is tevékenykedő munkacsoport is megerősítette, amit egyébként már korábban is tudtunk, hogy a piros-fekete zászlónak nincsen történelmi "előképe", és azt is, hogy a mai székely zászló XVII. század elején használt hadizászlók mintájára készült, s színei a fejedelemségkori székely címer színeiből, azaz mázaiból (égszínkéek pajzs, benne az arany Nap és az ezüst félhold) származnak. A laikusok részéről vitatott ugyanakkor, hogy a székelyek a napot vagy csillagot ábrázoltak zászlaikon, címerükben és pecsétjeiken. Mint már említettem, 1659-ben törvényileg ki is mondják az országgyűlésen, hogy a székelység pecsétjén "légyen egy fél hold és nap." Ennek ismeretében azt is sokan kifogásolják, hogy nem a Nap, hanem egy olyan csillag van a 2004-es zászlón, amely nem is a nyolcágú heraldikai csillagra, hanem a székely szöttesek motívumvilágára emlékeztet inkább. A csillagnak pedig nem két sarkán, hanem egy sarkán kellene állnia stb. stb. Mások azt hangoztatják, hogy stilizált ábrázolású napról (ún., "napcsillagról") van szó. A heraldikai napot viszont a címereken és a zászlókon sugaras korongként ábrázolják, s általában nyolc egyenes és nyolc lángszerű sugara van. Egy azonban bizonyos, az SZNT Kónya Ádám terveit határozatban fogadta el. Ezért rajtuk áll, hogy a szakemberek által jelzett észrevételeket, a címeren és a zászlón újólag módosítják-e, vagy megmaradnak változtatások nélkül az eredeti Kónya-féle tervnél. A magam részéről a szakemberek által kifogástalan zászló megalkotását tartanám üdvösnek.

Egyet azonban senki sem vitat, és pedig azt, hogy a zászló évek során az SZNT-nek köszönhetően székely autonómiaöregkvés szimbólumává vált, s miután Hargita Megye Tanácsa 2009. november 6-án a megye hivatalos zászlójának is elfogadta, törvényességét biztosítandó, ott loboghatott, nemcsak a megyeháza tetején, hanem minden középület homlokzatán is, anélkül, hogy az valakit zavart volna. Reménykedjünk, hogy ez továbbra is így marad.

Mihály János

Folynak az adminisztrációs előkészítések

Amint azt már a korábbi lapszámunkban is ígértük, szándékunkban áll hűséges olvasóinkat naprakészen tájékoztatni a Népiskola felújításával kapcsolatban. Korábban már említettük, hogy a lövétei Zöld Erdély Egyesület felkarolta közös ügyünket és támogatóra talált. A magyar állam, ill. a Bethlen Gábor Alap segítségével most beteljesülhet a régi álmunk. Folynak az adminisztrációs előkészítések a Népiskola felújításával kapcsolatban. Jelenleg a támogatáshoz szükséges akták, szerződések előkészítése folyik, tudtuk meg Márton Józseftől, az egyesület vezetőjétől. Jó hír, hogy a támogatás eredeti elképzelése az volt, hogy a tervezői költségvetésben szereplő becsült kivitelezői-felújítási összeget (400 ezer Euró - avagy 117 millió Forint) négy részletben folyósítja a magyar állam. Most úgy néz ki, kaptunk egy lehetőséget,

hogy egy összegben folyósítsák a támogatási összeget, viszont ezzel kapcsolatosan vannak adminisztrációs teendők, ezzel vannak most elfoglalva az érintett felek. Reméljük, hogy minden rendben lesz és a Népiskola felújításának előmunkálatai hamarosan zökkenőmentesen elkezdődhetnek. Ugyanakkor további támogatók megkeresése is folyik, ugyanis az épület felújításával kapcsolatban még vannak olyan tételek, amelyek finanszírozásához újabb forrásokat kell találnunk. Ilyen az épület felső szintjének tervezési költsége, a kivitelezési műszaki ellenőrzés költsége, bútorozás, stb. Ezen forrásokat az Egyházzal, az Önkormányzattal és a helyi civil szervezetekkel közösen, céljainkat összehangolva szeretnénk felkutatni. Reméljük, a közös összefogásnak köszönhetően, ezen a téren is sikerül mihamarabb eredményt elérni.

Mihály János



Terv: Várday Zsolt építészmérnök